

ENTERRAMENT de MONS. LLUÍS SURIÑACH i SUÑÉ

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Esteve de Llanars el 26 d'abril del 2013

Sr. Bisbe de Girona,
Sr. Rector d'aquesta parròquia,
Familiars de Mons. Lluís Suriñach:

Mons. Lluís Suriñach i Suñé, després d'una llarga i fecunda vida –cent tres anys–, ens ha deixat en ser cridat a la Casa del Pare. I avui, tots nosaltres l'acomiedem en l'església parroquial de Sant Esteve de Llanars, abans de donar-li cristiana sepultura. Aquesta ha estat la seva parròquia des de l'any 1956, quan un sacerdot de quaranta-sis any d'edat hi arribava. Jurídicament, en fou rector fins a l'any 2011; però de cor, mossèn Lluís ha estat, fins al seu darrer alè, el rector de Llanars. Cinquanta-set anys de rector de Llanars, dels vuitanta anys de sacerdoti ministerial i dels cent tres anys de vida. Una llarga vida és una benedicció de Déu. Avui nosaltres en donem gràcies, per ell i per la seva vida de servei ministerial a favor de l'Església de Déu.

La identitat sacerdotal clara de Mons. Lluís Suriñach és el tret que l'identifica plenament i del qual avui nosaltres donem gràcies i fem memòria agraïda i, sobretot, pregària confiada a la divina Misericòrdia, perquè el Senyor li doni la corona merescuda pels servidors fidels, perquè el Senyor usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de les taques dels pecats i de les imperfeccions i l'admeti ja ara en el regne etern. El sacerdoti de mossèn Lluís va néixer en el si de la seva família, en el seu poble natal, Rocabruna. La seva vocació sacerdotal fou madurada en el Seminari Conciliar de Girona, en uns anys no pas fàcils de lluites ideològiques i convulsions socials i polítiques. Fou escollit sacerdot i ell es va deixar prendre per Déu per a ser imatge i transparència de Crist, Bon Pastor, amb l'ordenació sacerdotal de mans del seu bisbe de Girona, l'any 1933. En temps de persecució es va mantenir fidel i va rebre el testimoni de molts companys seus màrtirs en la persecució per odi a la fe cristiana. Exercí el seu ministeri lluny de la seva terra i en retornar no es va cansar mai de ser nit i dia i en tot moment un sacerdot de Crist. El vestit de clergue, portat sempre com a senyal d'identitat i de servei continu, manifestava el seu cor de sacerdot zelós i lliurat del tot, atent a les necessitats dels altres i atent a la voluntat de Déu per a aquells que, en nom de Crist, Bon Pastor, servia sempre ben disposat. No era lluny del poble, sinó que estava del tot immers en la vida quotidiana, sofrint amb els qui sofrien, alegrant-se amb els qui s'alegraven; maldava per ser tot per a tots.

No puc deixar de citar les paraules del sant pare Francesc en la missa crismal del Dijous Sant passat quan, parlant als sacerdots, els deia: "Qui no surt d'ell mateix, en lloc de ser mitjancer, va convertint-se, de mica en mica en intermediari, en gestor. Tots coneixem la diferència: l'intermediari i el gestor *ja tenen la seva paga*, i com que no posen en joc la seva pròpia pell ni el propi cor, tampoc no reben un agraïment afectuós, que neix del cor. D'ací prové, precisament, la insatisfacció d'alguns, que acaben essent tristos, rectors tristos, i convertits en una mena de col·leccionistes d'antiguitats o de novetats, en lloc de ser pastors, amb "olor d'ovella" – això

us demano: que sigueu pastors amb "olor d'ovella", que això es noti –, en lloc de ser pastors enmig del seu propi ramat i pescadors d'homes ... Benvolguts fidels, acompanyeu els vostres sacerdots amb l'afecte i la pregària, perquè siguin pastors segons el cor de Déu."

Estimats germans, aquestes paraules del Sant Pare ¿no ens recorden la persona i la figura de mossèn Lluís, rector de Llanars? Us dic, amb la mà al cor, que a mi, sí que me'l fan present. En les visites pastorals i en altres esdeveniments sempre trobava un sacerdot de cap a peus. Zelós del seu poble. Curós de la litúrgia i de tot el que es refereix a la glòria de Déu. Atent a les persones, visitador dels malalts. Estimat dels grans, dels infants i dels joves. Persona amb un cor que estimava el poble i totes les seves famílies. Coneixedor del seu entorn, de les seves valls i les seves muntanyes, dels seus camps i els seus boscos. Persona que amb la seva gran edat era capaç de tenir projectes, i que també sofria en el seu cor en veure com molts anaven deixant la pràctica religiosa, per a caure en el parany del materialisme, del pensar que la vida no és res més que tenir i gaudir, oblidant que la vocació primera i fonamental de l'home és conèixer Déu per la fe i donar-li gràcies per la vida i pels dons rebuts de la seva mà generosa, tot glorificant-lo.

Les paraules que hem escoltat en la primera lectura del llibre de la profecia de l'Apocalipsi ens han portat clarament al temps litúrgic que vivim, el temps pasqual. Les paraules de Jesús: *Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, sóc el principi i la fi*, ens han fet present les paraules amb què es beneeix el ciri pasqual que encenem la nit de Pasqua i que tenim encès tot el temps pasqual i que també l'encenem en el ritus del baptisme i en les exèquies d'un cristià. És Crist ressuscitat el fonament de la nostra fe cristiana. Tota la vida del cristià està marcada pel misteri pasqual de Crist mort i ressuscitat. La mort i resurrecció de Crist són la nostra salvació. Com que Crist ha mort i ha ressuscitat, tots els qui creuen en ell, participen de la seva victòria sobre el pecat i la mort.

És això mateix el que nosaltres celebrem en el comiat de Mons. Lluís Suriñach. En la missa exequial i en tot el ritus propi de l'enterrament cristià, nosaltres no fem res més que posar els ulls en Crist, el Senyor, mort i ressuscitat. L'esperança cristiana no es basa en les nostres obres, en les nostres qualitats, en les nostres paraules i accions. L'esperança cristiana té un sol fonament: l'amor misericordiós de Déu, que es manifesta en plenitud en Jesús, mort i ressuscitat. L'esperança cristiana té una certesa: l'Amor és més fort que la mort. L'Amor de Déu, manifestat en plenitud en el seu Fill, mort per la nostra salvació i ressuscitat per a la nostra justificació, és el fonament de la nostra esperança. Esperança que, en paraules de l'Apocalipsi, s'expressa d'aquesta manera: *Vaig veure un cel nou i una terra nova ... Vaig veure ...la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs .... És el tabernacle on Déu habitarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes.*

Aquesta és l'esperança cristiana que brolla de la fe cristiana. I la fe cristiana neix de la trobada amb Crist, vivent, l'esdeveniment de tots els segles, aquell que cada persona de cada generació pot i deu trobar, per a poder tenir la vida veritable, l'horitzó obert de l'esperança, la direcció

decisiva d'una vida plena de sentit i de significat. Mossèn Lluís, com tots els sacerdots que han servit, serveixen i serviran les comunitats cristianes no volen res més que això: que les persones es trobessin amb Crist per a tenir vida plena, vida a desdir. La vida del sacerdot té un centre, la font secreta de tot el que viu, sofreix i estima: l'Eucaristia. Tot el seu neguit evangelitzador i missioner, pastoral i caritatiu, té la seva font i la seva culminació en l'Eucaristia, principalment la missa dominical.

En l'evangeli hem escoltat unes paraules de Jesús que han omplert el nostre cor d'esperança en el dolor pel traspàs de Mons. Lluís Suriñach. Aquestes paraules de Jesús omplen el nostre cor de l'esperança cristiana davant la mort del nostre germà. Ell s'alimentava quotidianament amb fe de l'Eucaristia. I la paraula de Jesús és clara: *Jo sóc el pa viu baixat del cel ... Qui menja aquest pa viurà per sempre.... Qui menja la meua carn i beu la meua sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia.* Sí, aquesta és la certesa que ens dóna la nostra fe en Jesús: els qui creuen en ell i viuen en comunió amb ell tenen vida eterna i resurrecció. Per això tenim la certesa, posada en la misericòrdia de Déu, que el nostre germà ha estat cridat a posseir el que sempre cregué i esperà: la vida eterna, veure Déu cara a cara. Que sigui per a tots nosaltres la vida i l'exemple de mossèn Lluís una crida a viure la nostra fe cristiana, des de la font de la missa dominical, donant els fruits de la vida nova: la pau i la caritat.

Som ben a prop de les primeres vespres de la solemnitat de santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya. A ella, a qui tantes vegades s'encomanà el nostre germà, mossèn Lluís, li demanem que l'acompanyi en aquest moment de la seva mort. Que ell senti l'escalf de la mà de la que és Mare de tots els homes i Mare de Misericòrdia, tot portant-lo davant del qui és jutge misericordiós, Jesucrist, fill seu i Senyor Nostre. Que també santa Maria, sigui per a nosaltres mare de pietat i ens sigui intercessora, perquè el Senyor ens doni els pastors segons el seu cor que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats de les nostres diòcesis. Amén.